

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1237/2025
15.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Данила Костића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лебану К бр.12/24 од 28.04.2025. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 бр.117/25 од 31.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 15. октобра 2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Данила Костића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лебану К бр.12/24 од 28.04.2025. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 бр.117/25 од 31.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану К бр.12/24 од 28.04.2025. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела фалсификовање исправе и члана 355. став 1. Кривичног законика за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име судског паушала и трошкова поступка, те да Основном јавном тужилаштву у Лебану на име трошкова поступка исплати износе наведене у изреци првостепене пресуде, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Окривљени је обавезан и да накнади трошкове поступка оштећеном ББ у износу од 171.000,00 динара, у року од 15 од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећени је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, на основу члана 252. и 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 бр.117/25 од 31.07.2025. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Лебану К бр.12/24 од 28.04.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Данило Костић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног истиче да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. Кривичног законика, обзиром да је окривљеном стављено на терет да је у време и место наведено у пресуди употребио лажне исправе, тако што је уз тужбу коју је поднео Основном суду у Лебану, као доказ доставио фотокопије признаница неистините садржине, које према ставу браниоца не могу да буду предмет извршења кривичног дела из члана 355. КЗ.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд није прихватио као основане, из следећих разлога:

Одредбом члана 355. став 1. КЗ, прописано је да ко направи лажну или преиначи праву исправу у намери да се таква исправа употреби као права или ко лажну или преиначену исправу употреби као праву или је набави ради употребе, казниће се затвором до 3 године.

Дакле, кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 1. Кривичног законика, чини свако ко направи лажну или преиначи праву исправу у намери да се таква исправа употреби као права, или преиначену исправу употреби као праву или је набави ради употребе.

Исправом се, према одредби члана 112. тачка 26. КЗ, сматра сваки предмет који је подобан или одређен да служи као доказ какве чињенице која има значај за правне односе.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљени критичном приликом лажне исправе – признанице о

исплати износа од 20.000 евра оштећеном ББ, на име наводне куповине пословног објекта зграде у Лебану у улици ... број ..., употребио као праве, на тај начин што је уз тужбу коју је поднео Основном суду у Лебану против ББ ради накнаде штете као доказ доставио фотокопије три признанице неистините садржине о наведеној исплати износа од 20.000 евра оштећеном и поред тога што му је било познато да садржина ових признаница није истинита и да потпис ББ на признаницама није његов, при чему је могао да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, те свестан свог дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено, то по оцени Врховног суда у радњама окривљеног стоје сви битни елементи кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ, због ког је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим.

Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да је правноснажном пресудом учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

Неосновани су и наводи захтева којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да предметне фотокопије признаница представљају доказ на коме се пресуда не може заснивати према одредбама Законика о кривичном поступку.

Наиме, одредбом члана 405. став 4. ЗКП прописано је да се исправе које се користе као доказ, уколико је то могуће, подносе у оригиналу.

Из цитиране законске одредбе јасно произлази да, у ситуацији када није могуће прибавити исправу у оригиналу, као у конкретном случају, није искључена могућност употребе фотокопије исправе, при чему питање да ли фотокопија исправе представља законит доказ, представља фактичко питање у сваком конкретном случају и зависи од тога да ли постоји сумња у истинитост исправе, а самим тим да ли је таква исправа подобна да служи као доказ неке чињенице која има значај за правне односе.

Поред тога, фотокопије лажних исправа – признаница које је окривљени употребио као праве представљају предмет извршења кривичног дела, а чињеница да је окривљени употребио наведене лажне исправе као праве утврђена је из налаза и мишљења вештака Мирка Стаменковића и вештака Јована Крстића, из којих је утврђено да спорне признанице нису својеручно потписане од стране оштећеног ББ, па је очигледно да нижестепене пресуде нису засноване на незаконитом доказу, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Из наведених разлога, налазећи да побијаним правноснажним пресудама нису учињене повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, Врховни суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Данила Костића, одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић